

C. W. Leadbeater:
Ősi eszmények a modern szabadkőművességben.

Előadás Sydneyben 1915-ben.

T.P.H. Amerikai részlege

Krotona, Hollywood. Los Angeles. Calif. 1919.

Testvéreim!

Azt hiszem legjobb lesz, ha amit mondani akarok, néhány személyes szóval kezdem önmagamról; mindjárt meglátják, hogy miért.

Bár 32 éve vagyok a Teozófiai Társulat tagja és abban a kiváltságban volt részem, hogy több tagot ismerhettem, csak nemrégén ért az a megtiszteltetés, hogy beléphettem a társakőművesség soraiba. Az ok, hogy ezt miért nem tettem előbb, egyszerűen az, hogy elfoglalt ember vagyok és a szabad kőművesség az adyari központban úgy mutatkozik a kívülállónak, mint egy további teozófus összejövétel, amin pontosan ugyanazok az emberek vesznek részt, mint más összejöveteleken, kivéve, hogy különleges elrendezés szerint ülnek és másképp vannak öltözve. Természetesen nem volt módomban tudni, hogyan mutatták be az igazságot, de tudtam, hogy ugyanannak az igazságnak kell lennie.

Nagyon tartom magam ahhoz, mint ahogy úgy vélem, minden szabadkőműves is, hogy valaki ne csatlakozzék egy szervezethez, hacsak nem kész annak aktív és hathatós tagja lenni, és ha csatlakozik, akkor rendszeresen kell látogatnia az összejöveteleket, kivéve, ha kényszerül távol lenni. Én távolmaradtam, mert nem láttam az újabb munka magamra vállalásának, továbbá még egy összejövételre járásnak lehetőségét, és nem láttam be, hogy bármi módon hasznosabbá válnék, ha belépnék. Amikor én ezeket az ügyeket itt Ausztráliában megbeszéltem az itteni főtisztviselővel, ő biztosított róla, hogy az utolsó pontra vonatkozólag tévedek és van hasznos munka, amit végezhetek, ha csatlakozom. Tanácsot kértem a főtítkártól és ő is ugyanazon a nézeten volt, így én természetesen kijelentettem, hogy kész vagyok bármi, erőm szerinti szolgálatra. Így történt, hogy itt léptem be Sydneyben és abban az örömben és kiváltságban van részem, hogy ezt nevezhetem az Anya Páholyomnak.

Mint más újonc, én sem tudtam, mit várhatok amikor csatlakoztam, de amikor legelőször megláttam a Szabadkőműves Páholyt, az nagy és kellemes meglepetés volt számomra, mert azt találtam, hogy teljesen ismerős voltam összes berendezésével és pontosan hasonló beosztást idézett emlékezetembe, amit 6000 évvel ezelőtt ismertem a régi Egyiptomban. Tudom, ez meglepő állítás, de biztosítom önöket, hogy szó szerint igaz és megfigyelhetik, hogy ez nem olyasmi, ahol tévedés lehetséges, véletlenül nem lehet megmagyarázni. Itt az önök három főtisztviselőjének elrendezése figyelemre méltó és nem olyan, ami természetesen először jutna eszébe olyanoknak, akik egy szertartást próbálnak összeállítani. Az önök jelképei jelentőségteljesek és megkülönböztetőek, és összetételük különleges, mégis mind az ősi Egyiptomé voltak és én ott jól ismertem ezeket. Elképzelhetik, mennyire meglepett és milyen boldog voltam, ennyi idő múltán a régi munkát még működésben látni. Majdnem minden szertartást változatlanul fenntartottak az évezredek át. Néhány kisebb eltérést vettem észre, de igazán csak kisebb részletekben.

Úgy képezem, hogy ez egyedül is egy rendkívül érdekes tény lenne az önök számára, még ha csak ennyiből állna is, de ehhez még sokat hozzá kell tennem. Meg kell magyaráznom, hogy mi volt az elgondolásunk minderre vonatkozóan, hogy mi egy ilyen összejövételt többféle módon vallásos hitünk megnyilvánulásának tekintettük és azzal kapcsolatban kiterjedt tudással rendelkezünk, ami teljesen beleillik az önök összes ceremóniáiba és abba, hogy hogyan hajtják végre a munkát. Ahogy visszanézek, úgy tűnik nekem, hogy ez a tudás nekünk, mint társakőműveseknek, most nagyon érdekes volna és képessé tenne bennünket tökéletesebben megérteni, hogy mit is jelentenek ezek a ténykedések.

Ez a fölfedezés nagyon érdekelt engem; beszéltem a főtítkárunkkal róla és megpróbáltuk a szabadkőművesség történetét együtt tanulmányozni. Nagyobb nehézség nélkül megtaláltuk a leszármazásának nagyobb vonalait, de nemsokára azt találtuk, hogy további információra van szükségünk bizonyos részletekre vonatkozóan, úgy hogy felírtunk néhány kérdést és előterjesztettük Neki, a-kit

önök a világ minden igaz szabadkőművese fejének hívnak. Emlékezzenek, hogy ez a nagy Mester, aki önöknek mind – úgy vélem – egy magasztos és dicső név, a szervezet vezetőjének, nekem és sok másnak egy élő ember, akit személyesen ismerünk és nagyra becsülünk. Amíg itt be nem léptem, pontosan nem tudtam, hogy milyen kapcsolatom van a társakőművességgel, mivel sohasem beszéltem vele erről a tárgyról, de mikor legutóbb az a megtiszteltetés ért, hogy személyesen találkoztam Vele Rómában, amint a Corson lesétált, Ő felvitt a Pincian dombon lévő nyilvános parkba és ott ültünk és beszélgettünk másfél óra hosszat a Teozófiai Társulatról és munkájáról.

Úgy hogy amikor nehézségeink voltak a szabadkőművesség történelmével, természetesen azonnal előterjesztettük neki. Ő nagyon jóságosan és kegyesen válaszolt kérdéseinkre, sok tájékoztatást adott, és örömét fejezte ki afölött, hogy annyira érdeklődtünk a munka iránt. Ő megerősítette emlékezetemet, hogy ez a rítus, ami önöknek itt van, majdnem teljesen ősi egyiptomi, azonban a történelmi keret a zsidó hagyományé. Például önök egy bizonyos régi Mester halálát gyászolják, mi az ősi Egyiptomban a feldarabolt Osiris halálát gyászoltuk, aki egy volt és sokká lett és ünnepet ünnepeltünk, amin a szétszórt részek újra egyesültek és Osiris feltámadt a halálból. Így látni fogják, hogy szövegünk egy része teljesen különbözik, de a formák egészen ugyanazok.

Amit a nagy Mester a mozgalom történetéről mondott nekünk, az röviden a következő. Sok ezer ember volt abban az időben, amikor a kereszténység elkezdett uralkodni a világon, akik még ragaszkodtak az ősi vallásokhoz, akik jobban szerették nézetüket a régi formákban kifejezni. Amint a kereszténység tovább leszűkült és agresszívabb lett és kevésbé türelmes, azok, akik tudtak valamit az igazságról és azokba a régebbi formákba foglalva kívánták megtartani, mindinkább titokban kellett tartásuk összejöveteleiket, ezért visszavonultak a köztudatból és szertartásaikat magánhelyeken, titokban tartották. Ugyanazt az elnyomási politikát egy időben több országban kezdték el és ezért a nyilvánosság szemébe elől való visszavonulás is több helyen fordult elő; következésképpen nem egy hagyomány-vonal van, hanem több áramlat, úgy, hogy a szabadkőművességben nem vagyunk abban a helyzetben, mint az egyházak, ahol egy ortodox intézmény van és annak több változata, amelyek eltávolodtak az eredeti formától. Nálunk a hagyománynak több különböző vonala van, amelyek mind egyenlően hitelesek és súlyúak. Például a régi kaldeai vallás ugyanezt az elgondolást követve, tisztviselőit háromszögben helyezte el és ezt a hagyományt fogadták el majdnem az egész európai földrészen. Ennek az elrendezésnek vázlatát a rituálé elején találják úgy, hogy még ott is megvan a két hagyomány-áramlat bizonyítéka.

Azok, akik tanulmányozták a szabadkőművesség történetét, tudják, hogy különböző időkben különböző eltávolodások voltak a korábbi formáktól. Néha úgy látszik, új szertartásokat vezettek be, néha új fokozatokat régi rítusokba, és némely esetben azoknak az egyéneknek a hivatalos státusa, akik ezeket a változásokat bevezették, határozottan kétséges volt. A skót rítus eredetével kapcsolatban bizonyos mennyiségű homályosságot és visszatartó tradíciót találunk, de úgy tűnik, hogy ezek a szabálytalanságok nem okoztak komoly bajt, mert a fejlődést a kulisszák mögül irányító Hatalmak felvették mindent és használták, ami használható volt, úgy hogy bár a Skót rítus eredete kissé sötét, egy színvonalra hozták az ősi egyiptomi misztériumok magasabb fokáival és most eléggé hasonlít azokhoz. A Mesterek mindig bátorították, ami jó volt ezekben a törekvésekben, hogy menedéket adjanak olyan egóknak, akik Európában születtek és nem tudtak fejlődni a helytelenül kereszténységnek nevezett durvább tanítások alatt. A filozófia lassan elenyészik ezekből, de a Mesterek megragadnak minden kedvező alkalmat, hogy egy keveset helyreállítsanak belőle.

Hallottam, hogy sokan megpróbálták kimutatni, hogy a szabadkőművesség a kézműves kőműveségből fejlődött ki a középkorban, bár némelyek régebbre visszamenve ezeket a céheket a Római Collegiumokkal hozzák kapcsolatba. De bárki, aki ismeri a régi misztériumokat, rögtön látja, hogy ez nem helyes, mert önöknek vannak bizonyos szertartásaik, amelyek nem lehetnek összefüggésben a kőművességgel, hanem valóságos kapcsolatuk van a misztériumok belső tanításaival. Az önök jeleinek mind valódi okkult jelentősége van, amit nem lehet a kőművesek titkaival kapcsolatba hozni. De kétségkívül igaz, hogy az elméleti kőművességet szándékosan összezavarták a tevékeny kőművességgel. Kérdezősködtünk erről is és a Mester válasza az volt, hogy ők a háttérben felelősek ezért és az összetévesztést szándékosan rendezték, mert az egyház nagyon gyanakodóvá vált a titkos

társaságokkal szemben és nagyon erélyesen elnyomta őket, azonban nem üldözte a tevékeny kőműveseket, akiket úgy tekintettek, mint testületet, amely bölcsen őrzi mesterségének titkait. A Mesterek tehát szándékosan összekeverték a jelképes munkát a tevékeny munkával és igyekeztek az előbbit megmenteni, ennek következtében sikeres volt és ők átvették, amennyit csak tudtak a tevékeny kőművesek műkifejezéseiből, viszont rájuk bízta némely titkot. Azok édes keveset értenek belőlük, de hűségesen kiviteleztek a formákat anélkül, hogy az értelmükből felénél többet megértettek volna.

A létező szabadkőművesség műnyelvének nagy része a zsidóktól származik. Ők megismerkedtek Egyiptom bölcsességével, de jellegzetes módon megpróbálták azt saját történelmükhöz alkalmazni és annak eredetét nagy nemzeti hősöknek, Salamon királynak tulajdonították. Olyan formába öntötték, amit kapcsolatba tudtak hozni az ő templomának építésével a nagy Piramis felépítése helyett és természetesen ezt a formát könnyebben lehetett a tevékeny kőművességgel összetéveszteni, mint a filozófikus egyiptomi keretet. Ezért vették át az ő formájukat és nem az egyiptomit vagy a kaldeait, ezért gyászoljuk mi még mindig H.A. halálát Osiris anyagba szállása helyett. Ezért bizonyos jelek feltételezhetően emlékeztetni akarnak olyasmire, amit valójában később vettek bele és ami ténylegesen az emberi test különböző erőközpontjaira utal.

Ennek ismeretéből különböző következtetések vonhatók le. Figyelemreméltó, hogy a szabadkőműves szertartások, amelyeket az ország vallásával oly soká ellentétesnek hittek, maguk is vallásos szertartásoknak mutatkoznak, azonban egy sokkal régibb és filozófikusabb valláséi. Mint az ősi és gondosan tökéletesített rendszerek gyümölcse, ezek a rítusok telítve vannak jelentőséggel, talán azt kellene mondani: jelentőségekkel, mert Egyiptomban négyféle jelentőséget tulajdonítottunk nekik. Mivel minden részlet nagyfontosságú, világos, hogy a legnagyobb körültekintés nélkül egyiket sem szabadna soha megváltoztatni, és ha igen, akkor csak olyanok által, akik ismerik annak a részletnek a teljes szándékát, nehogy az egésznek a szimbológiáját elrontsák.

Szerencsére elődeink felismerték annak a fontosságát, hogy a működést változatlanul adják tovább az utókornak és ennek az az eredménye, hogy bár a nyelv más, saját, 6000 év előtti tapasztalatom következményeképpen egész pontosan tudom szertartásukat követni. Néhány mondatot elejtettek ez alatt a hosszú idő alatt, másokat kissé módosítottak, de csodálatosan keveset. Figyelmeztető beszédek sokkal hosszabbak lettek, és látom, hogy akiknek nincs tiszttségük, sokkal kevesebb részt vesznek a munkában, mint régen. Akkoriban állandóan rövid dicsérő és buzdító versikéket énekeltek és mindegyikük tudatában volt annak, hogy ő egy határozott helyet tölt be, hogy szükséges kerék a nagy gépezetben.

Rendkívül nehéz lesz a huszadik századi európainak megmagyarázni, hogy az a munka mi mindent jelentett nekünk Khem napos országában, de megkísérlem a négyrétű magyarázatról egy kevés fogalmat adni.

1. Emlékeztető akart ez lenni azoknak, akik működtek, és azoknak, akik látták, hogy mi módon építette a Nagy Építész a világegyetemet; a különböző fokozatok mind beljebb hatoltak az ő módszerei megismerésébe és az elveibe, amelyek szerint munkálkodik. Mert mi nemcsak azt tartjuk, hogy Ő a múltban munkálkodott, hanem hogy most is munkálkodik – hogy világegyeteme az Ő tevékeny kifejezése. Azokban az időkben a könyvek kevésbé kimagasló helyet foglaltak el életünkben, mint most, és azt tartották, hogy a tudást egy sorozat megfelelő és sokatmondó cselekedetben följegyezni sokkal hatalmasabb mértékben szól az ember elméjéhez és azt a tudást jobban megalapozza emlékeztetésben, mint ha egy könyvből olvasná. Ezért önök változatlan tevékenységükkel a természeti törvények bizonyos tényeinek emlékét őrzik.

2. Mivel ez így van és miután a világegyetem törvényei alkalmazásukban egyetemesek kell legyenek, és itt lent is hatniuk kell úgy, mint fent, azért az a tény, hogy ilyen törvények léteznek, egy bizonyos irányú magatartást ír elő számunkra. És így, mint helyesen mondjuk: a Szabadkőművesség allegóriába burkolt és jelképekkel illusztrált erkölcsi rendszer, de ez a rendszer nem csupán parancsolaton alapszik: "Így mondta az Úr", hanem a természet határozott tényein és törvényein, amelyekben nem lehet kételkedni.

3. A munka előkészítés a halálra és arra, ami utána következik. A jelölt különböző tapasztalatai arra való, hogy előkészítsék őt arra, ami vele történni fog, amikor elhagyja ezt a fizikai világot és

belép a következő állapotba. Tényleg azt mondhatnám, nagy mennyiségű információt kapunk a halál utáni életről, ha a szabadkőműves szertartásokat értelmesen fontoljuk meg. Főleg azt hangsúlyozza, hogy ugyanazok a törvények érvényesek a síron túl, mint innen, hogy mindkét állapotban egyaránt Isten jelenlétében vagyunk, és ahol ezt a szent nevet idézni lehet, ott nincs ok félelemre.

4. A negyedik intenciót mind közül a legnehezebb megmagyarázni. Megértéséhez meg kell próbálnom visszavinni önöket, ha tudom, a régi Egyiptom légkörébe és megmutatnom azt a magatartást, ami ott a vallásos embereké volt. Nem tudom, sikerül-e újraalkotni azt ezekben a modern időkben, melyek olyan reménytelenül alapvetően el-térőek.

Az a vallás, amit ma legjobban ismernek, oly szerfölött individualisztikus; a központi cél, amit a legtöbb keresztény e-lé állítanak, az, hogy megmentsék a saját lelküket. Ezt a kötelességet elsődleges fontosságúnak mutatják. El tudnak-e képzelni egy vallást, ami mindenképpen ugyanannyira vallás, mindenképpen éppen olyan komoly, éppen olyan buzgó és valódi, és amelyből ez az elgondolás teljesen hiányzott, amely számára teljesen elképzelhetetlen lett volna? Kezdjük ott, hogy el tudnak-e egy olyan elmeállapotot képzelni, amiben senki nem félt senkitől, kivéve a helytelent elkövetni és annak lehetséges eredményeitől, amik a fejlődést késleltetik; amelyben teljes biztonsággal néztünk a halál utáni haladásunk elébe, mert mindent tudtunk róla; amelyben egyetlen vágyunk nem a megváltás volt, hanem a fejlődésben való előrehaladás, mert az ilyen előrehaladás nagyobb erőt hozott nekünk, hogy Isten rejtett munkáját, amit elvár tőlünk, hatásosabban végezhessük?

Nem állítom, hogy a régi Egyiptomban mindenki önzetlen volt, éppoly kevésbé, mint a modern Angliában, de azt állítom, hogy az ország át volt hatva örömmel és félelemnélküliséggel, ami a vallásos eszményeket illeti, de mindenki, akit túlzott udvariasságból vallásosnak neveznénk, nem a személyes megváltása gondolatával volt elfoglalva, hanem azzal a vágyal, hogy az isteni erő hasznos közvetítője legyen.

Egyiptom külső vallása – a hivatalos vallás, amelyben a királytól a rabszolgáig mindenki részt vett – egyike volt a legpompásabbaknak, amit ember valaha ismert. Több mérföld hosszú fényes körmenetek jártak az utakon és fasorokon olyan oszlopok között, melyek hatalmas méreteikkel alig látszottak emberi kéz munkájának, a szivárvány minden színében pompázó hajók úsztak le fenségesen a csendes Níluson, a zene győzedelmes vagy panaszos, de mindig megrázó. Hogyan írjak le valamit, ami olyan páratlan a mi kicsinyes modern időkben? Nem kétséges, hogy az igazán vallásos ember részt vett mindebben a külső pompában; de amit messze jobban értékelt a nagyszerűségénél, az az ő tagsága volt a szent misztériumok valamely gyülekezetében, amely tiszteletteljes lelkesedéssel szentelte magát a rejtett munkának és amely ennek a nemes vallásnak fő tevékenysége volt. Ezen egyiptomi vallás rej tett oldalának és nem külső pompájának maradványa a szabadkőművesség, és az a szertartás, amelyet önök megőriztek, a misztériumok egy része. Hogy megmagyarázzam, mi volt ez a rejtett munka, hadd vonjak párhuzamot egy modernebb módszerrel, amely körülbelül hasonló eredményt idéz elő.

Korábban cikket írtam a "Keresztény Egyház Mágiájáról", amelyben az Isteni Hatalom vagy Kegyelem terjesztésének keresztény mód szerét említettem a szent eucharisztia celebrálása által, amit általában misének neveznek. Nem szabad erre a kegyelemre, mint valami poétikus kifejezésre gondolnunk, ami a legcsekélyebb módon homályos vagy ködös. Itt olyan határozott erővel van dolgunk, mint az elektromosság – szellemi erővel, amit bizonyos módokon árasztanak szét az emberekre, ami hatását hagyja maga mögött és szüksége van saját eszközökre éppúgy, mint az elektromosságnak megfelelő gépezetre van szüksége. Abban a cikkben megmagyaráztam, hogy módomban volt tisztánlátással látni annak az erőnek működését, és hogy a mise-szolgálat arra van szánva, hogy egy gondolatformát építsen fel, amelyen keresztül ezt az erőt a pap közreműködésével osztják szét – szerencsére anélkül, hogy számításba jönné a celebráló magatartása, tudása, sőt még a jelleme is. Az eredmény bekövetkezik mindaddig, amíg az előírt szertartásokat elvégzik. Ha azonkívül a celebráns áhítatos ember, ez fokozza a Szentség értékét. Azonban bármik legyenek érzelmei, az erő bizonyos mértékig kiárad az emberekre.

A régi egyiptomi vallásnak ugyanaz volt az elgondolása, hogy spirituális erőt áraszt egész népére, azonban módszere egészen más volt. A keresztény mágiát a pap egyedül végzi és egészen gépiesen

is csinálhatja. Az egyiptomi terv bizonyos számú ember komoly és intelligens együttműködését kívánta meg. Ezért sokkal nehezebb volt tökéletesen végezni, de ha alaposan hajtották végre, sokkal hatásosabb volt és ez a hatás az ország sokkal nagyobb területére terjedt ki. A keresztény elrendezésnek az ország egész területére elszórva, számos templomra van szüksége, az egyiptominak csak a főbb városokban működő néhány gyülekezet tevékenységére, amely az egész királyságot a rejtett világossággal árasztotta el.

Az ősi Egyiptom vallásának központi tana az volt, hogy az Isteni Erő mindenkinben lakik, még a legalacsonyabban és legmegalázottabban is. Ezt az erőt nevezték a "rejtett világosságnak". Ők azt tartották, hogy azon a világosságon keresztül, amely minden emberben létezett, mindenkit el lehet érni és mindenkinek lehet segíteni és az ő dolguk volt, azt a világosságot megtalálni és megerősíteni mindenkinben, akármilyen kevésbé ígéretes is. A fáraó jelszava volt "keresd a világosságot", ami azt jelentette, hogy neki, mint királynak, a legfőbb kötelessége körülötte mindenkinben a rejtett világosságot keresni, és arra törekedni, hogy teljesebben megnyilvánuljon.

Az egyiptomiak azt tartották, hogy ezt az isteni szikrát, ami mindenkinben lakik, leghatásosabban úgy lehet lángra lobbantani, hogy lehozzák a három alacsonyabb világba azt a hatalmas szellemi erőt, amely a magasabb síkok élete, és azután a fent leírt módon kiárasztják az országra. Mivel tudták, hogy a szellemi erő csupán egy másik megnyilvánulása Isten sokféle erejének, annak is a rejtett világosság nevet adták és a kifejezés e kettős alkalmazásából keletkezik néha zavar. Ők teljesen elismerték, hogy az isteni kegyelem leáradását csak a részükről tanúsított legmagasabb fokú áhítattal lehet lehívni és ilyen igyekezet előidézése a leáradó erő szétárasztására, alkalmas gépezetről való gondoskodással együtt, ez volt a rejtett munka nagy része, amelynek az egyiptomiak legnemesebbjei annyi időt és energiát szenteltek. Ez volt a negyedik cél, amit a szent és titkos rítus által szolgálni kívántak, aminek a mienk a szabadkőművességben egyik öröksége.

A mi gyülekezeteinknek a régi Egyiptomban szigorúan korlátozott számú tagsága volt, egyiknek sem lehetett negyvennél több tagja és mindenki szükséges része volt a gépezetnek és teljesen csak a saját helyét töltötte be. Kivéve a tisztviselőket, akiknek a hivatalos rész recitálása és a hivatalos helyiség magnetizálása volt a feladatuk, minden tag egy különleges tulajdonságot képviselt. Egyik a szeretet lovagja, másik az igazság lovagja, harmadik a kitartás lovagja és így tovább, és mindegyiktől elvárták, hogy szakértő legyen e tulajdonság elgondolásában és kifejezésében. Az elképzelés az volt, hogy a gyülekezetben így együtt kifejezett tulajdonságok a tökéletes ember jellemét képezik.

Mindenki részt vett a munkában és a tagok soraiban a munkát nehezebbnek tekintették, mint a tisztviselőké, mert nagyobbára a mentális szinten történt. A szertartás bizonyos részein mind együttesen gondolatáramokat küldtek ki. A teljes erőfeszítés célja az volt, hogy a gyülekezet fölött és körülötte egy nagyszerű és ragyogó gondolatformát építsenek, amely óriási nagy és tökéletes arányai-ban, és különösen arra készítették, hogy a leghatásosabb módon fogadja be az isteni erőt, amit odaadásuk cselekedetével hívtak le. Ha bármelyik tag gondolata hatástalan volt, akkor a hatalmas, székesegyházhoz hasonló gondolatforma egy helyen hibás lett, de a vezetőjük többnyire tisztánlátó pap vagy papnő volt, aki a hiba helyét láthatta és segíteni tudott, hogy az épület szigorúan megfeleljen a kívánalmaknak.

Meg fogják érteni, hogy mivel minden jelenlévőnek része volt annak a formának felépítésében, a legpontosabb együttműködésre és a legtökéletesebb összhangra volt abszolút szükség. Ezeknek a legkisebb hibája komolyan gyengítette volna a formát, amelyen keresztül az egész formát végezték. Talán ennek a legfontosabb kívánalomnak a maradványa, mely azt a jelen szabályzatot írja elő, hogy azok a testvérek, akik nincsenek egymással tökéletes harmóniában, ne öltsek fel kötényüket. Az ősi Egyiptomban olyan erős volt a testvéri érzés valamely gyülekezet tagjai között, amilyent most valószínűleg ritkán lehet elérni. Mi a legszentebb kötelékekkel éreztük magunkat összefűzve, nemcsak, mint ugyanannak a gépezetnek részei, hanem mint akik tényleg magával Istennel működnek együtt.

Egy másik érdekesség, hogy bár a vegyes szabadkőművesség aránylag új fejlemény, annak fő megkülönböztető vonása ősrégi, mivel a régi Egyiptom munkájában a nők pontosan ugyanolyan rangban álltak, mint a férfiak. A nők későbbi kizárása úgy látszik a cselekvő céhek befolyásának köszönhető.

Nem tudom, mennyiben lehet ilyen alapvetően eltérő körülmények között, mint a jelenlegiek, a szabadkőművességnek helyreállítani azt a különleges helyzetét és hatalmát, ami a Nílus partján volt az övé, de ha lesz egy megmozdulás ez irányban, az csak a vegyes szabadkőművesek soraiból indulhat ki. Hogy a testületnek nagy jövője van az új, hatodik alfajjal kapcsolatban, az világos. Abban az alfajban, mint minden másokban is, mindenféle temperamentumú egók lesznek, némelyek kétségtelesenül a kereszténység szabadabb formái közt fognak inspirációt keresni, de némelyeket a hajlam és a régi társulás inkább az igazságnak filozófikus szabadkőművesi bemutatása fogja vonzani. Mireánk hárul a feladat arról gondoskodni, hogy ez a bemutatás megfelelő legyen, és munkánkat oly tökéletessé és tiszteleteljessé tenni, hogy azok, akik látják, megtalálják benne, amire szükségük van és sohase legyenek visszataszítva bármitől, ami benne hanyagságra és tiszteletlenségre vall. Ne felejtjük el, hogy a szabadkőművesség valóban vallás, bár formája annyira eltér attól, amit nekünk mint az egyetlen vallást tanítottak, hogy valódi jellegét gyakran figyelmen kívül hagyják.

Bizonyos vagyok benne, hogy nagyon bátorító önöknek azt hallani, miszerint a világ összes szabadkőműveseinek Feje személyesen és élénken érdeklődik rendünk iránt. Ő végtelen kegyes és jóindulatú volt, amikor készségesen válaszolt feltett kérdéseinkre. Volt olyan kedves, hogy saját gyűléseket számunkra, a mi új szertartásunkat használva, angolul vezette, hogy megmutassa nekünk, pontosan mi módon kellene azt használni, és ámbár mi aligha remélhetjük, hogy munkájának ünneplését és ragyogását elérhetjük, ez az alkalom nagy előny és tanulság forrása volt számunkra. Megfigyeltünk a szertartásokban bizonyos pontokat, melyekben Ő a miénktől kissé eltérő hagyományt követett, de a lényeges vonása a munkájuknak a méltóságteljeség és katonai pontosság volt, és az a tény, hogy a tagoknak a sorokban sokkal több dolguk volt, mint a mi tervünkben, és megfelelő versikéket énekeltek rövid időközönként.

Az ősi Egyiptomban végzett munkájukra való emlékezés különböző módon lehet hasznos számunkra, mert azok az emberek szertartásaikat jelentőségük teljes tudatában hajtották végre és így az általuk hangsúlyozott pontok valószínűleg részünkre is fontosak lesznek.

Mély tisztelet volt a legerősebb jellemvonásuk. Úgy tekintették a templomukat, mint a legkomolyabb keresztények az övéiket, kivéve, hogy magatartásukat tudományos ismeret parancsolta inkább, mint az érzések. Ők megértették, hogy az épület erősen volt magnetizálva és hogy ennek a magnetizmusnak a teljes erejét őrizték, nagy gondosságra volt szükség. A templomban közönséges dolgokról beszélni szentségtörésnek számított, mint egy zavaró befolyás beengedését jelentette volna. Öltözést és minden előzetes ügyet egy előszobában végeztek és a testvérek a terembe énekelve, körmenetben vonultak be. A mozaikpadló szent mivoltát a legféltettebb gonddal őrizték és oda soha nem hatolt be senki, kivéve a jelölt és a tisztviselők a megfelelő alkalmakkor, és természetesen a tömjénező, amikor az oltárt tömjénezte. Ugyanazok a magnetikus elgondolások követelték meg a terem keresztelésének végtelen fontosságát. Az erőáramok a padlón végig és keresztbe futnak olyan vonalakban, mint a szövet szálai, és a széleken is, és bárki, akinek át kell mennie vagy a közelébe menni, az gondosan az erő irányában és nem ellentétes irányba menjen. Ezért oly fontos mindig egy irányba haladni. A modern időkben kevesebb gondot fordítanak a mozaikpadlóra; láttam egy esetet, ahol a jelenlévők könyvét, amit mindenkinek alá kell írni, középen egy asztalra helyezték. Nálunk Egyiptomban ez a kövezet a terem majdnem egész padlóját foglalta el. Most gyakran csak egy kis elrekesztett rész a középen.

Az ősi bölcsesség nagy részét engedték feledésbe merülni és így az igazi titkok elvesztek. De megvan minden ok a reményre, hogy a Mester segítségével vissza lehet nyerni azokat és mi ezekben a későbbi alfajokban éppen olyan önzetleneknek és képeseknek bizonyulhatunk embertársaink javára végzett jó munkára, mint a régiek. Tényleg mi magunk lehetünk azok a régi emberek, akik új testekben visszajöttünk, de magunkkal hoztuk a vonzalmat a hit és a munka olyan formája iránt, amit oly jól ismertünk. Próbáljuk meg a jelen oly eltérő körülményei között újraéleszteni a régi legyőzhetetlen szellemet, ami oly régen megkülönböztetett bennünket. Ismerjük fel, hogy a vegyes szabadkőművesség Mestereink munkájának egyik legfontosabb ága és vessük bele teljes erőnket. Ez jó sok kemény munkát jelent, mert azt jelenti, hogy minden tisztviselő tökéletesen kell hogy szerepét végezze, ez pedig sok gyakorlást és gyakorlatot kíván. Mégis bizonyos vagyok benne, hogy sokan vannak közöttünk, akik a Mester hívására felelni fognak és előrejönnek, és csatlakoznak hozzánk azoknak az útját

előkészíteni, akik jönni fognak. Jelenleg a számunk csekély, de amíg ez így van, határozott alkalmunk nyílik a mozgalomért úttörő munkát végezni. Legyen minden gyülekezet egy mintagyülekezet, munkájában teljesen hatékony, úgy, hogy ha bárki látogatja, benyomást gyakoroljon rá a végzett jó munka és a magnetikus légkör ereje, és ezáltal indítatva érezze magát bejönni és segíteni nekünk ebben az óriási vállalkozásban. A mi tagjainknak is képeseknek kell lenni, ha más gyülekezeteket látogatnak, a mi munkamódszerünket megmagyarázni és megmutatni, hogyan kellene okkult szempontból a szertartásokat végezni. Mindenekfölött tagjainknak mindenüvé magukkal kellene vinni egy teljesen harmonikus központ erős magnetizmusát, a testvéri szeretet hatásos sugárzását.

De hogy ezt másokra sugározhassuk, először magunkban kell kifejlesztenünk. Erős elhatározással le kell törni személyiségünket, ki kell gyomlálnunk legkedvesebb és legmeghittebb előítéleteinket; el kell őket süllyeszteni feltétlenül a munka érdekében. Fel kell áldoznunk őket, mint áldozatot, Mestereink lábánál. Ez az áldozat elengedhetetlenül szükséges; nélküle siker nem lehetséges. Ha egy szabadkőműves testvér megsértett, elhanyagolt, rosszat beszélt rólad, vagy goromba volt hozzád, felejtse el! Mi a jelentősége a felháborított személyes méltóságodnak a munka fontosságával összehasonlítva? Természetesen az önök szempontjából önöknek volt teljesen igazuk és a másik cselekedett egészen helytelenül. Annál inkább nagylelkűséget mutatnak, ha az elmúltakra fátylat vetnek. Hagyják feledésbe menni. Az agyuk az önöké és tetszésük szerinti emlékezésre vagy feledésre kényszeríthetik. A józan ész azt diktálja, hogy csak a múlt kellemes eseményeire emlékezzünk és a többit hagyjuk a homályba merülni, amit megérdemelnek. A munka érdekében hagyják el azt a hibásan alkalmazott élvezetet, hogy képzelt igazságtalanságokat tápláljanak. Legyen meg a bátorságuk döntő lépést tenni, bátran és végleg mind eldobni, és kezdjék újból, okosabb irányban. Biztosítom önöket, sohasem fogják megbánni és ha ezt megtették, igazi szabadkőműves munka válik lehetővé az önök számára, és alkalmuk lesz hatásosan részt venni egy olyan mozgalomban, amelyet a Bölcsesség Mestereinek különös áldása és irányítása kísér és amely hatalmas tervük része az emberi faj felemelésében.

+ + + + +